

Met grooten schroom ging het kind de sterfkamer binnen, maar keek niet om naar Ina, die haar gevolgd was, — en die toen plotseling haar laatste stappen terug deed.

Hij werd in een graf gelegd naast dat van Lilly's moeder, op het kleine, heuvelige kerkhof, rondom de oude kerk. Er bloeiden daar veel rozen.

Het duurde meer dan een jaar, voor Ina de fabriek met den grond en het woonhuis verkocht had. Ze kon ook niet dadelijk tot den verkoop besluiten, en hoewel ze geweten had dat Jack zou sterven, maakte zijn dood haar weifelend. Ze had met hem niet over haar toekomst gesproken, ze meende nu dat hij aan haar niet had gedacht, en dat stoorde haar zelf-inzicht. Later, toen ze wat tot rust was gekomen, begreep ze dat hij haar door geen enkelen raad had willen binden. Als ze bleef, dan kon ze Jack's werk voortzetten, geholpen door Mirfield, met wien ze wat beter leerde omgaan, — maar ze zou dan Lilly, die pas dertien jaar werd, niet bij zich durven nemen. En ze verlangde met het kind samen te zijn, het onder haar oogen te hebben. Ook overwoog ze dat Jack de fabriek had opgegeven, zoodra hij zich tot iets anders geroepen achtte, en een oogenblik was ze bijna blij voor hem, dat hij dit had gekend: een stem die hem wegreep uit het gewone leven, en waaraan hij zonder aarzelen had gehoorzaamd. Ze zag misschien voor het eerst, hoe vrij hij zich had gevoeld, ook om haar te verlaten, en te sterven. Ze zag hem grooter dan ze hem ooit geweten had: een man die rustig, als het ware voorbereid, een onvoorbereid lot onderging. — Het maakte haarzelve vrij; — en zoo stelde ze haar bezitting te koop, — ze wilde met Lilly in Londen gaan wonen. Mirfield deed haar het eerst een bod, dat ze belachelijk laag vond. Maar al gauw begreep ze het ongunstige van den tijd, en liet haar eischen dalen. Er kwamen andere kooplustigen, maar ze besliste niet dadelijk — ze zou ook niet hebben geweten waar ze gedurende den zomer, — zoolang Lilly nog op kostschool was, had moeten heen gaan.

Eindelijk, in Augustus, huurde ze een flat in Londen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De nieuwe winkelchef was een praatje komen maken. Ina had hem zien binnen komen, terwijl ze met een coupeuse voor een van de breede ramen stond, het meisje iets uitleggend aan een japon. — Die komt zeker inspecteeren, dacht ze, en liep hem niet tegemoet. Nu stonden ze daar voor het venster, als opzettelijk punt waarnaar alle oogen zich keeren moesten — hij met zijn rug naar het atelier, druk pratend naar Ina's wat afgewend en weinig weerspiegelend gezicht. Ze zag de glansblikken van de meisjes, hoorde telkens een hoog lachje, een gefluisterd woord.